

Goede en kwade dagen.

Nu zit ik weer aan mijn eigen haard, in het verlaten Eibersnest. — De jongen zijn uitgevlogen. — Dacht ge, dat het nu *makkelijker* was? Ge zult het, als ik, ervaren, welke een grote en diepe waarheid er schuilt in het: „kleine kinderen, kleine zorgen, grote kinderen, grote zorgen. — Al moogt ge dan gespaard blijven, als ik, voor de smarten, die Vondel deed klagen:

De ouders voeden het kind, en brengen het groot met smart.

De kleine treen op 't kleed — de grote treen op 't hart.

Zie — dat moet wel de allerscherpste pijn zijn in dit pijnlijke leven.

Ik ben terug gekomen, vanwaar een eigen nestje is gebouwd en waar nu zware, zware zorgen heersen.

Toen ik dáár was, kon ik mee in het tempo, dat jonge Moed, Hoop en Liefde aangaf om de zware dagen door te komen. En 't was me weer te moede als vroeger, in de tijd, dat ik een zware zieke had. — Als de dokter reeds gewaarschuwd had. — Als elke nacht alles in orde moest zijn, omdat niemand kon zeggen, wat de nacht zou brengen.

Wanneer ik dan beneden nodig was, omdat een huishouden toch altijd moet draaien — dan werd ik bijna gewurgd door angst. Dan werd mijn hart bijna verbrijzeld door 't bonzen en mijn stem kon ternauwernood komen uit mijn toegeschroefde keel. — Mijn droge lippen konden geen woorden meer vormen. — Doch als ik dan weer boven was, bij mijn lieve zieke, mijn dierbaar en nu zoo veeg bezit — dan week de angst weer. — Als we elkaar weer oog in oog hadden aangezien, kwam in mij het grote vertrouwen: „Zolang er leven is, is er hoop”. En ik zag de Dood voor me, als iets tastbaars, als een gematerialiseerd gevaar, dat ik, met Gods hulp, kon aanvallen, bestrijden, overwinnen.

De keren, dat ik de strijd moest aanbinden, is 't me totnogtoe vergund, te overwinnen. — Hoe diep werd ik onlangs getroffen door de woorden van een eenvoudige vrouw, die hard werkte voor het laatste, dat ze ter wereld bezat — haar jongen. — Ze had den strijd moeten aanbinden met den Dood, en had verloren. — Ze vertelde me van de laatste dagen. — Hoe ze tegen de nacht de deuren van haar kleine woning, waar zij en haar jongen in aangrenzende kamers sliepen, zorgvuldiger en vollediger dan ooit had gegren-

deld, met de felle gedachte: „Vannacht blijf je buiten, Dood!”

Ook die moeder had de Dood als een tastbare werkelijkheid gevoeld, waartegen ze gevochten had.

„Het was tien uur in den morgen, toen hij stierf. — De zon scheen. — Mijn jongen lachte tegen me —”.

Als wij moeders *erbij* zijn, dan heeft het ergste niet zijn volle verschrikking. Maar als je dan weer thuis bent — in 't verlaten huis — en je denkt aan daarginder, hoe erg het is, hoe dreigend, hoe ellendig — dan beleef je je zwaarste uren.

Maar dan ga je doordenken. En je overdenkt je zware tijden van vroeger. En dan voel je toch zo goed, dat ze niet alleen zwaár waren. Ook liefelijk. — Ze waren werkelijk als een kruis met rozen. — Het oude, verbruikte gezegde krijgt nieuwe kracht. — Vader had allang plaats moeten maken voor het éne zwaar zieke kind. Het bedje van het andere stond tegen mijn bed geschoven, links. — Het nachtlampje aan. — De bel in het bereik van mijn hand, dat ik om hulp kon bellen, als 't nodig was. In de besloten kamer was een oneindige tederheid. Van het grote bed naast me gleed soms een heet handje in mijn hand, die klaar lag. Zo sluimerde ik even, tot een hoestje me weer wakker maakte en ik zó gelukkig was, dat ik een droog keeltje laven kon met wat suikewater. — Dat ik een bezweet voorhoofdje weer af kon vegen en het tevreden gesteun kon horen, waarme het lijdertje weer terug zonk in het om-gekeerde en opgeschudde kussen.

En met die in 't grote bed — ach, wat hadden we heerlijke gesprekjes. — Als daar de slaap niet wou lukken, hoe nodigde dan het holletje, dat moeder van haar dekens bouwde. — „Kom dan maar!” En een klein, slank lijfje kroop over, moest een beetje geholpen worden. — Een lief krullekopje rustte tegen moeders schouders. Dan rees het morgenlicht, en ik keek dankbaar in het kleine bedje, waar het grootste gevaar dreigde: „Den morgen weer gehaald —”.

En ik moest de uren wel weer ingaan, dat ik niet meer vlak bij de zieken kon zijn. — Zo verlangde ik bij het morgenrijzen weer naar de nacht, dat ze weer heelemaal bij me zouden zijn, en ik bij hen. — Alsof ik ze vast kon houden.

Liefelijke uren.

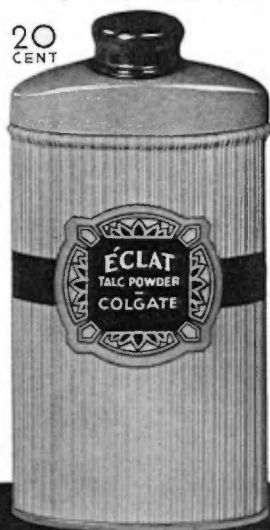

De ideale poeders voor de tropen

Colgate's Eclat Talkpoeder.

De bekoorlijke vrouw weet hoe zij haar huid aantrekkelijk en gaaf moet houden in de tropen. Zij beschermt haar huid tegen overmatige transpiratie en irritatie door het dagelijks gebruik van

Eclat talkpoeder zoowel na het baden als bij het aankleeden. Colgate's Eclat talkpoeder verkoelt en verfrist Uw huid en voorkomt huidaandoeningen en bezit die fijne en geurige parfum van dure gelaatpoeders.

20
CENT

Colgate's Baby Talkpoeder.

Een wetenschappelijk samengesteld poeder, bereid volgens speciaal voorschrift van een vooraanstaand kinderspecialist. Een verkoelend en verzachtend poeder, dat de poriën niet verstopt en nooit koekt. In de tropen een betrouwbaar poeder voor de teere huid van Uw baby. Het voorkomt doorliggen en alle andere huid-

40
CENT

COLGATE'S TALKPOEDERS ZIJN ONMISBAAR

En nu. — Dat, wat me toen klapwiekend, op ijlichte vleugeltjes dreigde te ontsnappen, zwerft door de wereld. — Soms loopt het gevaar doodgetrapt te worden of dood te trappen, en soms, om in een wak te rijden op te zwak en ondeugdelijk ijs. En soms om te verdrinken, als je in de barste stormen toch met je hulkje naar huis wil over de grote stromen en je oliegoed niet kan missen, niet wil uitdoen, want in die hagel, louter brokken ijs, heb je geen zin.

Kwade dagen? Goede dagen?

Wie op de middaghoogte van zijn leven staat en rondom kan zien, weet, dat het niet aan ons is, uit te maken, wat onze kwade, wat onze goede dagen waren. Vanmorgen schreef me nog ene, die allang en in bloedige tranen ervaren heeft, dat de grote kinderen de grote zorgen geven: „Als ik terugzie op mijn moeilijkste en zwaarste dagen, dan weet ik nu, dat ze niet mijn onge-

lukkigste waren”. Ongelukkige dagen. — Dagen van onvree, hardheid, liefdeloosheid, kilte. — Dát priemt, dan wondt, dat doet zo zeer.

Zware dagen kunnen liefde inniger maken, banden onverbrekkelijker. — „Die ik het meest heb liefgehad”, de Genestet zegde het uit in zijn innig gedichtje: „Het was mijn zieke, 't was, als ik wenend aan haar sponde zat —”.

Kwade dagen — goede dagen. — Wij weten, dat ook de kwaadste dagen hun goed en schoon kunnen hebben en tot onze beste dagen gerekend kunnen worden, eenmaal.

En dan: Job vermaande ons, „niet te spreken als zottinnen” en vroeg ons: „Zouden wij het goede van God ontvangen en het kwade niet?”

Nannie van Wehl.

KOOKT U AL ELECTRISCH ?